

Bài Học 8

*14 Tháng 5–20 Tháng 5

Áo Vinh Hiển



Đọc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Này: Ê-sai 1–5; Ê-sai 6:1-8; 51:6-8; 61; Lu-ca 4:16-20.

Câu Gốc: “Ta sẽ rất vui vẻ trong Đức Giê-hô-va, linh hồn ta mừng rỡ trong Đức Chúa Trời ta; vì Ngài đã mặc áo cứu rỗi cho ta; khoác áo choàng công bình cho ta, như chàng rể mới diện mào hoa trên đầu mình, như cô dâu mới đội mình bằng châu báu” (Ê-sai 61:10).

Ê-sai sống trong thời trị vì của các vua Ô-xia, Giô-tham, A-háp và Ê-xê-chia. Người giảng dạy hơn 40 năm trong sự khó khăn. Nhưng trong các năm đó, Ê-sai viết sứ điệp về sự buồn thảm và suy đồi trên những kẻ có tội. Nhưng sứ điệp của người cũng đầy tràn đề tài về sự cứu rỗi và hy vọng. Niềm hy vọng này được thấy trong “Đấng Thánh của Y-sơ-ra-ên, phán như vậy: Ta là Đức Giê-hô-va, Đức Chúa Trời người, là Đấng dạy cho người được ích, và dắt người trong con đường người phải đi” (Ê-sai 48:17).

Ê-sai khuyến khích dân sự mặc áo công bình vinh hiển và chấp nhận sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời. Sách của người miêu tả áo xống, sự che phủ, và bao gai; các thứ đó dạy những lẽ thật thiêng liêng trong suốt lịch sử của nhân loại. Đối với những người trong thời Ê-sai và trong thời chúng ta, câu hỏi là, “Chúng ta có chấp nhận những áo đó cho mình không? Hay chúng ta tiếp tục sống trong sự hổ thẹn của tội lỗi và sự lừa lố?”

Đừng Dâng Của Lễ Chay Vô Ích

Những chương đầu của sách Ê-sai cho thấy một bức tranh buồn thảm về tình trạng thiêng liêng của Giu-đa, vương quốc phía Nam. Theo thời gian, dân sự đã lìa bỏ Đức Chúa Trời. Hầu hết họ vẫn còn tin vào những phép lạ diệu kỳ trong Xuất Ê-díp-tô Ký. Nhưng họ tự hỏi, để làm gì? Những điều đó giúp gì cho chúng ta ngày nay? Việc xảy ra cho dân sự trong thời Ê-sai có thể sẽ xảy ra cho chúng ta ngày hôm nay. Tại sao?

Hãy đọc lướt qua năm chương đầu của sách Ê-sai. Dân sự đang làm gì? Họ có thái độ nào? Điều gì khiến Ê-sai nói cho họ về sự cảnh cáo thật nghiêm trọng? Bạn thấy có sự so sánh nào với hội thánh chúng ta ngày nay?

Có lẽ điều đáng sợ nhất trong tất cả những điều này là ở chương đầu. Trong chương này, Chúa bày tỏ sự gớm ghiếc về tất cả các nghi lễ của dân sự. Họ là những người tự xưng là thờ phượng Chúa. Nhưng Chúa nói gì về họ và sự thờ phượng của họ? (Xin đọc Ê-sai 1:11-15).

Chúa luôn thương xót, Ngài cố gắng để cứu tất cả những người mà Ngài có thể cứu. Thập tự giá là tất cả bằng chứng chúng ta cần để bày tỏ Chúa muốn cứu chúng ta biết bao. Ngay trong mấy chương đầu của sách, Chúa kêu gọi dân sự Ngài và ban cho họ cách để tránh tai họa.

Bạn thờ phượng Chúa như thế nào? Bạn suy nghĩ gì khi thờ phượng? Bao nhiêu điều chỉ là bề ngoài, và bao nhiêu điều phát xuất từ trong lòng? Làm thế nào bạn biết sự khác biệt?

Môi Dơ Dáy

Bài học hôm qua miêu tả rõ ràng bức tranh kinh khủng về Giu-đa trong thời Ê-sai còn trẻ. Đó là lúc tiên tri Ê-sai được Chúa kêu gọi. Sự kêu gọi này đến vào khoảng năm 740 T.C., năm vua Ô-xia của Giu-đa băng hà. Ô-xia khởi đầu là một vua tốt, nhưng về sau sa vào tình trạng bỏ đạo (2 Sử ký 26). Đời Ô-xia kết thúc một cách thảm thương. Vào lúc đó, Ê-sai bắt đầu chức vụ mình sau khi người nhận được sự hiện thấy rất quyền phép của Chúa.

Ê-sai trả lời Chúa thế nào trong Ê-sai 6:1-8? Ê-sai có phản ứng gì? Tại sao sự hiểu biết của chúng ta về chương trình cứu rỗi rất quan trọng?

Hãy đọc câu 5. Xin lưu ý câu trả lời của Ê-sai không phải về quyền phép và sự vĩ đại của Đức Chúa Trời khi so sánh với sự yếu đuối của mình. Ông không nói về sự vĩnh cửu của Chúa so sánh với sự sống ngắn ngủi của con người trên thế gian. Thay vào đó, câu trả lời là về tình trạng thiêng liêng của con người. Trong sự hiện thấy, Ê-sai thấy “Vạt áo của Ngài đầy đầy dẫy dẫy” (Ê-sai 6:1). Ê-sai cảm thấy rõ ràng sự khác biệt lớn giữa sự thánh thiện của Đức Chúa Trời và tình trạng tội lỗi của mình. Vào lúc đó, Ê-sai biết nan đề lớn của mình là tình trạng thiêng liêng. Ông cũng hiểu rằng bản chất sa ngã và tội lỗi có thể hủy diệt mình. Ê-sai là “người có môi dơ dáy” (câu 5). Vậy, làm thế nào ông có thể nói với Chúa các cơ binh?

Có câu trả lời nào cho nan đề này?

Việc thiên sứ lấy than lửa đỏ từ bàn thờ để trên môi Ê-sai bày tỏ sự hoán cải thật của Ê-sai. Bây giờ tội lỗi của ông đã được tha. Ông có một đời sống mới trong Chúa, và trái của sự hoán cải thật của Ê-sai được bày tỏ trong câu 8. Đây là lúc Ê-sai thưa rằng, “Có tôi đây; xin hãy sai tôi.” Giờ đây Ê-sai biết tội lỗi mình đã được tha, ông ra đi trong đức tin, trông cậy vào sự công bình và thánh khiết của Đức Chúa Trời mà ông đã nhìn được trong sự hiện thấy.

Tội lỗi của Ê-sai được cất đi, ông được tha thứ. Ông đã được “tái sinh.” Và kết quả mau chóng là Ê-sai sẵn sàng đáp lại lời kêu gọi, “Ai sẽ đi cho chúng ta?” Bây giờ bạn hãy tự hỏi, có trái nào được bày tỏ sau khi bạn trở lại đạo?

Những Áo Không Bền

Như chúng ta thấy trước đây, Ê-sai dành nhiều thì giờ cảnh báo về sự phán xét. Nhưng cùng với các lời cảnh cáo, ông cũng nói lên những lời hứa đầy khuyến khích từ Đức Chúa Trời. Sau khi giải nghĩa tại sao Chúa hủy diệt trái đất, ông nói với những người trong Y-sơ-ra-ên đang trông đợi sự ứng nghiệm của tất cả các lời hứa của Đức Chúa Trời. Nhưng họ đã quên nhiều phép lạ Chúa đã làm khi hướng dẫn dân sự Ngài qua các thời kỳ khó khăn.

Chúa có sứ điệp nào cho dân sự trong Ê-sai 51:6-8? Có sự khác biệt nào được trình bày ở đây? Và niềm hy vọng nào?

Có ai không biết quần áo có thể bị hư hại hay cũ kỹ một cách dễ dàng và mau chóng? Không cần phải có nhiều thứ để làm hư áo. Quần áo tốt nhất và sang trọng nhất có thể bị hư hoại. Điều này cũng đúng đối với thế giới này và những người sống ở đó. Chúng ta sống một thời gian ngắn, rồi chúng ta ra đi cách mau chóng! Trong Tân Ước, Gia-cơ so sánh đời người như “hơi nước” hay “sương mù” (Gia-cơ 4:14). Thi sĩ Dylan Thomas của xứ Welsh khuyến khích người cha đang hấp hối “đừng đi từ từ vào đêm tối,” nhưng “hãy tranh đấu, tranh đấu, chống lại sự ra đi của ánh sáng.” Chúng ta có thể tranh đấu hết sức mình, nhưng chẳng sớm thì muộn, giống như một chiếc áo, chúng ta không còn nữa.

Ê-sai nói về sự cứu rỗi, sự công bình của Đức Chúa Trời và áo công bình của Đấng Christ, là thứ duy nhất đem lại sự cứu rỗi. Sự cứu rỗi sẽ tồn tại mãi mãi. Bây giờ Chúa chỉ cho chúng ta hai sự lựa chọn mà cả nhân loại phải lựa chọn: sự sống vĩnh cửu nơi đất mới hay sự chết đời đời. Sự sống vĩnh cửu là một điều sẽ không “cũ như áo” (Ê-sai 51:6), nhưng tồn tại mãi mãi. Từ A-đam và Ê-va trong vườn Ê-đen cho đến ngày Đấng Christ tái lâm, luôn có hai số mạng cho tất cả mọi người. Điều này hay điều kia. Mỗi người phải quyết định cho mình giữa sự sống vĩnh cửu và sự chết đời đời.

Sứ điệp trong Ê-sai 51:7 là cho những người biết điều phải và có luật pháp Đức Chúa Trời trong lòng. Ngày nay điều đó có ý nghĩa gì đối với chúng ta? Có luật pháp ở trong lòng giúp chúng ta thế nào để biết điều phải? Biết điều gì là phải [đúng] có đủ để khiến chúng ta làm điều phải [đúng] không? Hay chúng ta cần thêm nữa? Nếu có, điều đó là gì?

Áo Vinh Hiển

Khi đọc sách Cựu Ước, chúng ta rất dễ bỏ qua những lời cảnh báo về sự ảm đạm và suy đồi. Những người nghi ngờ và chỉ trích Kinh Thánh thích vạch ra các điều này và hỏi, “Ai muốn thờ phượng và yêu mến một Đức Chúa Trời như vậy?”

Nhưng chúng ta cần đọc cẩn thận. Thường Chúa phán những lời cảnh báo là cách để ra khỏi sự suy đồi. Đúng, phản nghịch và bất tuân dẫn đến sự hủy diệt. Nhưng Chúa luôn nài nỉ với dân sự Ngài rằng họ không cần phải bị như vậy, vì trong Ngài vẫn có sự cứu rỗi, sự công bình, và sự an toàn; chúng ta chỉ cần nhận danh Chúa chấp nhận những điều này.

Có sứ điệp nào trong Ê-sai 52? Có niềm hy vọng nào ở đây? Dân sự được dạy là hãy mặc “áo vinh hiển” nghĩa là gì?

Một lần nữa, Đức Chúa Trời kêu gọi dân sự của Ngài trở lại, ăn năn, vâng lời, và được sự cứu rỗi. “Áo vinh hiển” là áo công bình. Đó là sự bao phủ cho tất cả những ai đầu phục Chúa và sống bởi đức tin, vâng giữ các điều răn Ngài. Từ Ê-đen trở đi, những gì mà Đức Chúa Trời đòi hỏi dân sự Ngài là sống bởi đức tin trong sự vâng lời Ngài.

Điều thú vị trong Ê-sai 52 là đoạn này kết thúc thế nào và điều gì xảy ra sau đó. Trong chương 52, Ê-sai kêu gọi dân sự “hãy mặc áo đẹp.” Ê-sai 53 là đoạn miêu tả hay nhất của Cựu Ước về sự chết của Đức Chúa Giê-su là Đấng Thay thế cho loài người. Sự chết của Đức Chúa Giê-su đã ban “áo vinh hiển” cho tất cả những ai muốn, chỉ nhờ sự sống và sự chết của Đức Chúa Giê-su mà loài người có thể được cứu khỏi sự hủy diệt do tội lỗi gây ra.

Có một điều thú vị khác nữa là Ê-sai 52:3 nói đến sự cứu chuộc là một món quà. Đó là một điều chúng ta không thể làm hay mua được. “Vì Đức Giê-hô-va phán như vậy: Các người đã bị bán nhưng không, cũng sẽ được chuộc lại chẳng bằng tiền bạc.” Thật đúng làm sao! Chúng ta đã bán linh hồn mình mà chẳng được gì, đã bán để đổi lấy những thứ của thế gian, một thế gian sẽ bị hao mòn như một cái áo cũ. Và điều này đã tạo ra một nan đề bởi vì chúng ta không thể thoát ra khỏi tình trạng này bằng cách dùng tiền mua lại hay bằng việc làm. Chúng ta chỉ có thể được cứu nhờ ân điển của Đức Chúa Trời. Đây là ân điển được bày tỏ qua sự hy sinh diệu kỳ của Đức Chúa Giê-su cho chúng ta trên thập tự giá.

Áo Cứu Rồi

Một số câu nổi tiếng nhất trong Kinh Thánh là ở trong Lu-ca 4:16-20. Đây là lúc Đức Chúa Giê-su đứng dậy ở trong nhà hội, quê hương của mình, và đọc Ê-sai 61. Sau đó, trước sự ngạc nhiên của người nghe, Đức Chúa Giê-su phán, “Hôm nay đã được ứng nghiệm lời Kinh Thánh mà các người mới vừa nghe đó” (Lu-ca 4:21).

Hãy đọc Ê-sai 61. Chủ đề của chương này là gì? Ở đây Phúc âm đã được ban cho thế nào? Chủ đề nào trong Ê-sai 61 được trích dẫn và giảng giải trong Tân Ước? Thí dụ, câu 6.

Những câu này rất phong phú, đầy những biểu tượng từ Cựu Ước đã trở nên một phần của Tân Ước. Một thí dụ hay là câu 10, “Ta sẽ rất vui vẻ trong Đức Giê-hô-va, linh hồn ta mừng rỡ trong Đức Chúa Trời ta; vì Ngài đã mặc áo cứu rồi cho ta; khoác áo choàng công bình cho ta, như chàng rể mới diện mào hoa trên đầu mình, như cô dâu mới đội mình bằng châu báu.”

“Sự ban cho của sự cứu rồi là hoàn hảo. Sự công bình vĩnh cửu của Đấng Christ được ban cho mỗi người tin. Áo đắt giá, không tì vết, được dệt trong khung cửu thiên đàng, đã được ban cho kẻ có tội ăn năn và tin cậy. Và người đó nói, “Ta rất vui vẻ trong Đức Giê-hô-va, linh hồn ta mừng rỡ trong Đức Chúa Trời ta; vì Ngài đã mặc áo cứu rồi cho ta; khoác áo choàng công bình cho ta.” – Phỏng trích Ellen G. White, Selected Messages, quyển 1, tr. 394.

Động từ “mặc áo” đến từ chữ Hê-bơ-rơ có nghĩa là “làm công việc của thầy tế lễ.” Đây là lời tiên tri trong Giao Ước mới cho tất cả dân sự của Đức Chúa Trời. Họ được mặc áo cứu rồi, và làm việc như “thầy tế lễ.” Họ làm việc, không phải là trung gian như các thầy tế lễ trong Cựu Ước, hay như Đức Chúa Giê-su; thay vào đó, họ là các nhân chứng cho người khác về lòng thương xót, ân điển, và sự cứu rồi của Đức Chúa Trời.

Hãy đọc lại Ê-sai 61. Bạn học được những lời hứa nào trong các câu này? Làm thế nào bạn có thể làm các lời hứa đó thành sự thật cho mình? Thí dụ, có những sự thực hành nào bạn cần thay đổi để các lời hứa này có thể ứng nghiệm?

Thứ Sáu *20 Tháng 5

Nghiên Cứu Bổ Túc: Hãy đọc Ellen G. White, “Lost and Is Found,” tr. 206, 210, trong *Christ’s Object Lessons*; “Instructed in the Law of God,” tr. 668, trong *Prophets and Kings*; “Calvary,” tr. 754, trong *The Desire of Ages*; “A Work of Reform,” tr. 460, trong *The Great Controversy*

“Áo trắng là lòng trong sạch. Điều này có nghĩa là sự công bình của Đấng Christ được ban cho kẻ có tội. Đây thật là áo được dệt trên thiên đàng mà Đấng Christ đã mua bằng một cuộc đời sẵn lòng vâng phục.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 4, tr. 88.

Đề Tài Thảo Luận:

- 1 Hãy suy nghĩ kỹ chủ đề trong chương đầu của Ê-sai về sự thờ phượng. Ngay cả các hình thức thờ phượng thật có thể không được Đức Chúa Trời chấp nhận. Ngày nay có những phương thức thờ phượng nào có thể không được Chúa chấp nhận? Có phải đó là vì vấn đề thờ phượng hay điều gì khác?
- 2 Có điều gì xảy ra trong Ê-sai 61:3? Làm thế nào chúng ta kinh nghiệm được những lời hứa ở đây?
- 3 Delmore Schwartz viết một câu chuyện ngắn về cảnh tuyết rơi ở thành phố Nữ Ước. Bởi phép lạ, những hạt tuyết rơi đã tạo nên các pho tượng tuyết đẹp trong cả thành phố. Dân chúng ngạc nhiên. Cả thành phố đều vui thích. Một người trong câu chuyện cảm động quá đến nỗi ông ta nghỉ làm việc. Vì nghỉ việc, ông ta cũng không thể làm gì hơn là đứng chiêm ngưỡng những pho tượng. Các pho tượng dường như cho ông ta ý nghĩa và mục đích của đời sống mà ông không thể đạt được từ điều gì khác. Câu chuyện tiếp tục, một cơn mưa đổ xuống, và qua một đêm, tất cả các pho tượng đều biến mất. Các pho tượng đã không còn, và mọi việc trở lại như trước. Và câu chuyện kết thúc, người trong chuyện ngã xuống hay nhảy vào trước đầu xe lửa và chết. Câu chuyện ngụ ý rằng nếu đặt những hy vọng vào những thứ thuộc thế gian chắc chắn chúng ta sẽ thất vọng. Đó là vì trái đất sẽ cũ mòn như “một cái áo.” Nghĩ những kinh nghiệm của bản thân về những thứ của thế gian làm bạn dễ dàng thất vọng thế nào? Bạn học được điều gì từ các kinh nghiệm đó?